

ХАРИ ПОТЪР

И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

Излезли заглавия в поредицата ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ХАРИ ПОТЪР И ПРОКЪЛНАТОТО ДЕТЕ,
ПЪРВА И ВТОРА ЧАСТ

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
(В помощ на Comic relief)

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
(В помощ на Comic relief u Lumos)

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ
(В помощ на Comic relief u Lumos)

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ,
ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ:
ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА НА ГРИНДЕЛВАЛД,
ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

Илюстровани издания:

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

Юбилейни издания:

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ХАРИ ПОТЪР

И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ДЖ. К. РОУДИНГ

ПРЕВОД ЕМИЛИЯ Д. МАСЛАРОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *Harry Potter and the Deathly Hallows*

Text © 2007 by J.K. Rowling

Illustrations by Mary GrandPré © 2007 by Warner Bros.

Wizarding World Publishing Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names, and related indicia are tm and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Wizarding World is a trademark of Warner Bros. Entertainment Inc.

The moral rights of the author and illustrators have been asserted.

Превод Емилия Л. Масларова

Коректор Таня Симеонова

Използваният откъс от *Хоефорите* на Есхил
е от изданието на „Народна култура“ от 1967 г.
в превод от старогръцки език на проф. д-р Александър Ничев.

Използваният откъс от *Други плодове на самотата* на Уилям Пен
е от оригиналното издание *Harry Potter and the Deathly Hallows*
в превод от английски език на Емилия Л. Масларова.

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2021

Тираж: 2500 бр.

ISBN 978-954-27-2627-2

ПОСВЕЩЕНИЕТО
НА КНИГАТА
Е РАЗДЕЛНО
НА СЕДЕМ:
НА НИЙД,
НА ДЖЕСИКА,
НА ДЕЙВИД,
НА КЕНЗИ,
НА ДАЙ,
НА АН
И НА ТЕБ,
АКО СИ
ОСТАНАЛ
С ХАРИ
ЧАК ДО
САМИЯ
КРАЙ.

Древно, вродено зло!
Горестен, кървав удар,
удар на тежка участ!
Уви! Непосилни мъки!
Уви! Непрестанна болка!

Техният цяр е тук,
в царския дом, и нийде
другаде! Той ще гоїде
след спор кръвопролитен.
Това е то – химнът на ада.

Ала чуйте молбите на тия деца,
богове преблажени на ада, и мощ
и победа в борбата им дайте!

Есхил, Хоефорите

Да умреш е като да прекосиш света, както приятелите прекосяват морета, а пак живеят един в друг. Понеже насъщното в тях трябва да присъства, да обича и да пребъдва във всичко, що е вездесъщо. В тази божествена преграда те се виждат лице в лице и разговорът им е лек, както и чист. Такава е утехата на приятелите – може да се казва, че умират, ала приятелството и компанията им са винаги до теб в онзи върховен смисъл, защото са нетленни.

Уилям Пен, Други плодове на самотата

ВЪЗДИГАНЕТО НА ЧЕРНИЯ ЛОРД

Двамата мъже изникнаха сякаш отгън земя на тесния, осветен от луната път. Застинаха за миг на няколко метра един от друг, всеки насочил магическата си пръчка към гърдите на другия, след това се познаха, прибраха пръчките под наметалата и забързаха в една и съща посока.

– Някакви новини? – попита по-високият.

– Най-добрите – рече Сивиръс Снейп.

Отляво на пътя имаше ниски диви къпини, а отдясно – висок, старателно погравнен жив плет. Дългите наметала свистяха около глезените на мъжете.

– Мислех, че може да съм закъснял – каза Йаксли, а лицето му с груби черти ту се скриваше, ту отново се показваше на лунната светлина, на места затулвана от клоните на надвисналите гървета. – Оказа се малко по-сложно, отколкото очаквах. Но се надявам той да остане доволен. Ти, изглежда, си убеден, че ще бъдеш посрещнат добре.

Снейп кимна, без да уточнява. Двамата свърнаха надясно по широка алея. Високият жив плет зави заедно с тях – прогължаваше нататък в далечината, зад внушителната двойна

порта от ковано желязо, изпречила се пред мъжете. Никой от двамата не спря – само вдигнаха мълком левите си ръце, все едно отдават чест, и минаха направо през тъмния метал, сякаш беше дим.

Тисовите дървета заглушаваха стъпките им. Някъде вдясно се чу шумолене и Йаксли отново извади магическата пръчка, като я насочи над главата на спътника си, но се оказа, че източникът на шума е съвсем безобиден: чисто бял паун, който величествено пристъпваше отгоре по плета.

– Луциус винаги се е нареждал добре. Пауни... – изсумтя Йаксли и прибра магическата пръчка под наметалото си.

От мрака в края на правата алея изникна красива голяма къща с ромбовидни прозорци на долния етаж, зад които проблясваха светлини. Някъде в тъмната градина зад плета бълбукаше фонтан. Чакълът запука, докато Снейп и Йаксли бързаха към входната врата, която при приближаването им рязко се люшна навътре, въпреки че не се видя някой да я е отворил.

Коридорът с мъждиво осветление беше просторен и пищен украсен, с невероятен килим, който почти изцяло покриваше пода. Портретите с бледи лица по стените проследяваха с очи новодошлите, докато минаваха покрай тях. Двамата спряха пред тежка дървена врата, поколебаха се за миг, после Снейп завъртя бронзовата ръкохватка.

Всекидневната беше пълна със смълчани хора, които седяха около гълга, богато украсена с орнаменти маса. Мебелите бяха нехайно изтикани до стените. Единствената светлина идваше от фучащия огън в камината с красива мраморна полица отгоре, над която висеше позлатено огледало. Снейп и Йаксли застинаха за миг на прага. След като очите им свикнаха със здрача, вниманието им беше приковано от най-странното в гледката: някакъв човек, май в безсъзнание, се въртеше бавно с главата надолу, сякаш увесен на невидимо въже, и се отразяваше в огледалото и в лъскавата повърхност на голата маса. Никой не гледаше тялото, с изключение на бледия младеж почти точно под него. Той сякаш не можеше да се сдържи и все се извъръщаше нагоре.

– Йаксли! Снейп! – чу се висок ясен глас откъм челното място на масата. – Закъснявате!

Говорещият седеше точно пред камината и в началото новодошлите не различаха друго, освен силуета му. Но щом се приближиха, лицето му лъсна в зрача: беше без косъмче по него, приличаше на змийско, с цепки вместо ноздри и блеснали червени очи с вертикални зеници. Мъжът бе толкова блед, че сякаш излъчваше перлено сияние.

– Тук, Сивиръс – каза Волдемор и посочи мястото вдясно до себе си. – Йаксли – до Долохов.

Двамата заеха отредените им места. Повечето очи около масата проследиха Снейп, защото Волдемор се обърна първо към него.

– Е, и?

– Господарю, Ордентът на феникса възнамерява да премести Хари Потър от сегашното безопасно място в събота веднага щом се свечери.

Любопитството около масата се изостри осезаемо: някои застинаха, други се размърдаха, всички се вторачиха в Снейп и Волдемор.

– В събота... щом се свечери – повтори Волдемор.

Той впи червени очи в черните очи на Снейп толкова напрегнато, че някои от присъстващите се извърнаха, уплашени, че свирепият му поглед ще изпепели и тях. Но Снейп спокойно се възря в лицето на Волдемор и след миг-два устата без устни на Черния лорд се изви в нещо като усмивка.

– Добре. Много добре. И тази информация идва от...

– От източника, който обсъдихме – уточни Снейп.

– Господарю!

Йаксли се беше навел над дългата маса, за да вижда Волдемор и Снейп. Всички лица се извърнаха към него.

– Аз, господарю, чух друго. – Йаксли зачака, но Волдемор не каза нищо и той продължи: – Аврорът Долиш се е изпуснал, че Потър няма да бъде преместен преди трийсети, вечерта, преди момчето да навърши седемнайсет години.

Снейп се усмихваше.

– Според моя източник има план да бъде пусната лъжлива следа и очевидно точно за това става дума. На Долиш безспор-

но му е направено заклинание за заблуждение. Едва ли му е за пръв път, той се слави като податлив.

– Уверявам ви, господарю, Долиш бил съвсем сигурен – настоя Йаксли.

– Оставаше и да не е сигурен, щом са му направили заклинание за заблуждение – отбеляза Снейп. – Аз пък, Йаксли, те уверявам, че занаятът „Аврори“ няма да участва в охраняването на Хари Потър. В Ордена смятат, че сме внедрили свои хора в Министерството.

– Поне веднъж да не сбъркат – намеси се набит мъж съвсем близо до Йаксли и нагаде хриплив кикот, повторен като ехо тук-там около масата.

Волдемор не се засмя. Погледът му беше зареян нагоре, към тялото, което се въртеше бавно. Черния лорд изглеждаше погълнат от мислите си.

– Господарю – продължи Йаксли, – според Долиш за прехвърлянето на момчето ще бъде мобилизиран цял отряд аврори...

Волдемор вдигна гълга бледа ръка, а Йаксли млъкна веднага и загледа сърцето как той се извъръща отново към Снейп.

– Къде ще го скрият?

– В дома на човек от Ордена – отговори Снейп. – Според източника къщата е защитена с всички възможни средства, с които разполагат Ордена и Министерството. По мое мнение, господарю, почти е изключено да успеем да го похитим, след като го преместят там... Освен ако Министерството не падне до следващата събота, което ще ни даде възможност да засечем и да развалим достатъчно от магиите, за да обезвредим и останалите.

– Е, Йаксли – провикна се Волдемор през масата, а светлината на огъня проблесна странно в червените му очи, – Министерството ще падне ли до следващата събота?

И този път всички глави се извърнаха. Йаксли изправи рамене.

– По този въпрос, господарю, имам добри новини. Успях доста трудно, с големи усилия да направя проклятие Имперуус на Пиус Тикнес*.

* Буквално „благочестива“ (лат.) мъпота (англ.). – Б.пр.

Мнозина от насядалите около Йаксли бяха възхитени, а седят му Долохов, мъж с дълго изкривено лице, го потупа по гърба.

– Добро начало – одобри Волдемор. – Но Тикнес е сам. Скримджър трябва да бъде обкръжен от наши хора преди акцията. Едно провалено покушение срещу живота на министъра ще ме върне много назад.

– Да... господарю, съгласен съм... ала като началник на отдел „Охрана на магическия рег“ Тикнес постоянно се среща не само с министъра, но и с началниците на всички други отдели в Министерството. Според мен сега, след като гържим в подчинение такъв високопоставен служител, ще бъде лесно да покорим и останалите и всички те ще обединят усилията си за свалянето на Скримджър.

– Стига нашият приятел Тикнес да не бъде разкрит още преди да е вербувал другите – напомни Волдемор. – При всички положения е малко вероятно до следващата събота Министерството да бъде мое. Щом няма да можем да се доберем до момчето на новото място, трябва да го направим, докато пътува.

– Тук, господарю, имаме предимство – рече Йаксли, явно решен да получи поне някакво одобрение. – Вече сме внедрили доста хора в отдел „Магическо придвижване“. Ще разберем веднага, ако Потър се магипортира или използва пудролините.

– Няма да направи нито едното, нито другото – заяви Снейп. – В Ордена няма да допуснат начин на придвижване, който е под наблюдението и управлението на Министерството. Съмняват се във всичко, свързано с него.

– Толкова по-добре – каза Волдемор. – Ще бъде принуден да се придвижва открито. Така ще го заловим много по-лесно. – Той погледна отново тялото, което се въртеше бавно, и прогължи: – Лично ще се заема с Хари Потър. По отношение на момчето бяха допуснати прекалено много грешки. Някои от тях са мои. Това, че Потър е жив, се дължи по-скоро на моите пропуски, отколкото на неговите подвизи.

Насядалите около масата наблюдаваха Волдемор притеснени и по лицата им личеше страхът да не бъдат обвинени, че

Хари Потър е още жив. Но Волдемор сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на тях, все така извърнат към безжизненото тяло горе.

– Бях нехаен и късметът и щастието ми обърнаха гръб, понеже те осуetyават всички планове, освен най-старателно разработените. Но сега знам повече. Разбирам онова, което преди не осъзнавах. Именно аз трябва да убия Хари Потър и ще го направя.

Сякаш в отговор на тези гуми внезапно се чу вой, ужасен провлачен вик на болка и страдание. Мнозина от хората около масата погледнаха стреснати наголу, защото звукът сякаш идваше изпод краката им.

– Опаш – рече Волдемор, без да променя тихия си замислен глас, все така вперил очи в тялото, което се въртеше горе, – нали ти наредих да накараш пленницата да мълчи?

– Да, 2-2-господарю – изпелмечи гребен мъж, сигнал някъде по средата на масата толкова ниско на стола, че на пръв поглед той изглеждаше празен.

Дребостъкът се изправи тромаво и забърза през помещението, оставяйки след себе си само странно сребристо проблясване.

– Та както казах – продължи Волдемор, като се взря отново в напрегнатите лица на последователите си, – сега разбирам по-добре. Например, преди да отида да убия Потър, трябва да взема магическата пръчка на някого от вас.

Върху лицата наоколо не се изписа друго, освен стъписване, сякаш Волдемор беше оповестил, че иска да вземе назаем една от ръцете им.

– Няма ли желаещи? – попита Волдемор. – Я да видим... Луциус, вече не виждам смисъл да носиш пръчка.

Луциус Малфой вдигна поглед. В светлината на огъня кожата му изглеждаше жълтеникава като восък, а очите му бяха хлътнали и около тях се чернееха сенки. Когато той заговори, гласът му беше грезгав.

– Господарю?

– Магическата ти пръчка, Луциус. Искам магическата ти пръчка.

– Ама аз...

Малфой крадешком погледна жена си. Тя беше бледа като него, а дългата ѝ руса коса се спускаше по гърба. Беше вперила очи право напред, но под масата обхвана набързо с тънките си пръсти китката на мъжа си. При допира ѝ Малфой пъхна ръка под мантията, извади магическа пръчка и я подаде на Волдемор, който я вдигна пред червените си очи и започна да я оглежда отблизо.

– От какво е?

– От бряст, господарю – прошепна Малфой.

– А сърцевината?

– От змей... сърдечна нишка от змей.

– Чудесно! – одобри Волдемор.

Извади своята пръчка и сравни двете на дължина.

Луциус Малфой неволно вдигна ръка, сякаш посяга да вземе магическата пръчка на Волдемор в замяна на своята. Това не убягна на Волдемор и очите му се разшириха злобно.

– Да ти дам магическата си пръчка ли, Луциус? Моята пръчка? Някои от присъстващите захихикаха.

– Аз, Луциус, ти дадох свободата, това не ти ли стига? Но ми направи впечатление, че напоследък ти и твоето семейство не изглеждате никак щастливи... дали не сте недоволни от присъствието ми във вашия дом, Луциус?

– Не, няма такова нещо, господарю!

– Лъжи, Луциус...

Тихият глас сякаш продължи да съска и след като жестоката уста престана да се движи. Съсъкът се засили и един-двама от магьосниците едва се удържаха да не се разтреперят – чуваше се как по пода под масата се плъзга нещо тежко.

Огромната змия се показва и бавно запълзя нагоре по стола на Волдемор, беше сякаш безкрайно дълга. Накрая легна върху раменете му: беше дебела колкото бедро на мъж, очите ѝ с отвесни ивици вместо зеници. Без да сваля поглед от Луциус Малфой, Волдемор разсеяно загали с дълги тънки пръсти огромната твар.

– Защо семейство Малфой изглеждат толкова нещастни от участието си? А години наред се кълнях, че не искат друго, освен да се завърна и да се въздигна на власт!

– Така е, господарю! – потвърди Луциус Малфой. Ръката му трепереше, докато той бършеше потта, избила над горната му устна. – Искахме го... и продължаваме да го искаме.

Жена му отляво кимна сковано, без да поглежда Волдемор и змията. Синът му Драко отдясно, който вторачено наблюдаваше висящото тяло горе, стрелна с очи Волдемор и се извърна, ужасен да не срещне погледа му.

– Господарю – подхвана с развълнуван пресипнал глас смугла жена, седнала по средата на масата, – за нас е чест да сте тук, в семейния ни дом. Няма по-голямо удоволствие от това.

Седеше до сестра си. Беше с черна коса и подпухнали клепачи и не приличаше на нея нито по външност, нито като поведение – Нарциса седеше сковано и безизразно, а Белатрикс се беше навела към Волдемор, защото думите бяха безсилни да изразят копнежа ѝ за близост.

– Няма по-голямо удоволствие – повтори Волдемор и като наклони глава, се взря в Белатрикс. – От твоите уста, Белатрикс, това означава много.

По лицето ѝ плисна руменина, очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

– Господарят знае, че казвам самата истина!

– Няма по-голямо удоволствие... дори след щастливото събитие, което, както подочух, се е случило тази седмица в семейството ви?

Белатрикс го погледна с отворена уста, явно беше объркана.

– Не знам какво имате предвид, господарю.

– Говоря за твоята племенница, Белатрикс, и на Луциус и Нарциса. Току-що се е омъжила за върколака Ремус Лупин. Сигурно много се гордеее.

Около масата избухна ехиден смях. Мнозина се наведоха напред и се спогледаха развеселени, някои удариха с юмрук по плота. Недоволна от врявата, огромната змия отвори широко пасти и изсъска гневно, но смъртожадните не я чуха – толкова се зарадваха на унижението, на което бяха подложени Белатрикс и семейство Малфой. Лицето на Белатрикс, което доскоро бе румено от радост, се покри с противни червени петна.

– Тя, господарю, не ни е никаква племенница – изкрещя Белатрикс, за да надвика изблика на веселие. – Ние с Нарциса изобщо не сме виждали сестра си, откакто се омъжи за онзи мътнород. Тази мърла няма нищо общо с нас, да се омъжва за който звяр иска!

– А ти какво ще кажеш, Драко? – попита Волдемор и макар да го изрече тихо, гласът му прозвуча над гюдюкането и хихикането. – Ще се грижиш ли за малките върколачета?

Всички се развеселиха още повече, а Драко Малфой се извърна все така ужасен към баща си, но той беше забил очи в коленете си, после срещна погледа на майка си. Тя почти незабележимо поклати глава и пак се втренчи с безизразно лице в стената отсреща.

– Стига – каза Волдемор и погали разлютената змия. – Стига.

Смехът заглъхна на мига.

– С времето много от най-старите ни родословни дървета се поболяват – заяви той, а Белатрикс го погледна умолително, със затаен дъх. – За да поддържате здраво своето родословно дърво, трябва да го подкастрирате, нали така? Да отрязвате частите, застрашаващи здравето на останалите.

– Да, господарю – пророни Белатрикс и от благодарност очите ѝ отново се напълниха със сълзи. – При първа възможност!

– Ще я получите! – рече Волдемор. – И във вашия род, и в света изобщо... ще изрежем живеницата, която сее зараза, докато не останат само хората с истинска кръв...

Волдемор вдигна магическата пръчка на Луциус Малфой, насочи я право към увесеното над масата тяло, което все така бавно се въртеше, и леко замахна с нея. Тялото простена, съживи се и започна да се дърпа, за да се отскубне от невидимите си окови.

– Позна ли нашата гостенка, Сивиръс? – попита Волдемор.

Снейп вдигна очи. Сега вече всички смъртожадни гледаха пленницата, сякаш бяха получили разрешение да дадат воля на любопитството си. Жената се обърна към огъня и промълви грезгаво и ужасено:

– Сивиръс! Помогни ми!

– А, да – каза Снейп, докато пленницата се завърташе бавно на другата страна.

– А ти, Драко? – попита Волдемор, както милваше змията по муцуната със свободната си ръка.

Драко трескаво поклати глава. Откакто жената се беше пробудила, той вече нямаше сили да я гледа.

– Но ти не си бил в часовете ѝ! – уточни Волдемор. – За онези от вас, които не знаят, тази вечер наша гостенка е Чарити* Бърбидж, която доскоро преподаваше в училището за магия и вълшебство „Хогвортс“.

Около масата се чуха звуци на разбиране. Една сгърбена дебелана с остри зъби прихна.

– Да... Професор Бърбидж преподаваше на децата на магьосниците за мъгълите... учеше ги, че те не се различавали от нас...

Един от смъртожадните се изплю на пода. Чарити Бърбидж отново се завъртя с лице към Снейп.

– Сивиръс... много те моля... умолявам те...

– Тишина! – каза Волдемор и пак завъртя леко магическата пръчка на Малфой, при което Чарити замълча, сякаш са ѝ запушили устата. – На професор Бърбидж явно не ѝ беше достатъчно да покварява и замърсява съзнанието на децата на магьосниците, затова миналата седмица написа в „Пророчески вести“ пламенна защита на мътнородите. Според нея магьосниците трябвало да приемат с отворени обятия тези крадци на техните знания и магии. Според професор Бърбидж намаляването на чистокръвните било желателно... ако питаме нея, тя ще ни прати всички да се женим за мъгъли... или, разбира се, за върколаци...

Този път никой не се засмя – в гласа на Волдемор безспорно звучаха гняв и презрение. Чарити Бърбидж за трети път се завъртя с лице към Снейп. От очите по косата ѝ се стичаха сълзи. Снейп я погледна съвсем безчувствено, а тя пак се завъртя на другата страна.

– *Авада Кедавра!*

* Букв. „милосърдие“, „великодушие“ (англ.). – Б.пр.

* *

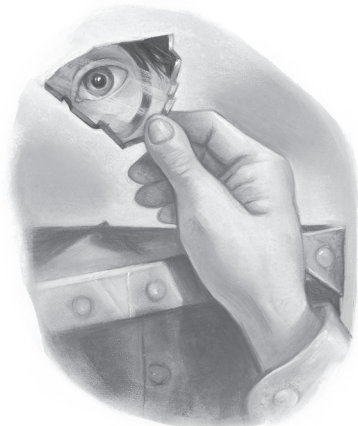
ВЪЗДИГАНЕТО НА ЧЕРНИЯ ЛОРД

* *

Всички ъгли в стаята се озариха от блесналата зелена светлина. Чарити се свлече с кънтяц трясък на масата, която се разклати и изпука. Мнозина от смъртожадните отскочиха назад на столовете си. Драко падна на пода.

– Вечерята ти, Наджини – пророни тихо Волдеморт, а огромната змия се люшна и се плъзна от раменете му по полираното гърво.

ГЛАВА ВТОРА

IN MEMORIAM*

На Хари му течеше кръв. Той стисна дясната си ръка с лявата и като изруга тихо, отвори с рамо вратата на стаята. Чу се хрущане на напрошен порцелан, беше стъпил върху чаша студен чай, оставена на пода пред вратата.

– Какво, да го...

Огледа се – на стълбищната площадка на „Привит Драйв“ номер четири нямаше никого. Нищо чудно Дъгли да си представяше подлите шеги именно във вид на чаша чай. Като гържеше високо разкървавената си ръка, Хари събра с другата парчетата порцелан от чашата и ги хвърли във вече препълненото кошче за отпадъци точно до вратата. След това с тежка стъпка се отправи към банята, за да залее пръста си със струя вода.

Беше глупаво, безсмислено, невероятно гразнещо, че още цели четири дни нямаше да може да прави магии... но беше принуден да признае пред себе си, че порязаният пръст би го провалил. Така и не се беше научил да лекува рани със заклинания и сега си даде сметка – особено в светлината на непосредствените му планове, – че това е недопустим пропуск в неговото

* В памет (лат.). – Б.пр.

магьосническо образование. След като реши да пита Хърмаяни как се прави, той намота на топче малко тоалетна хартия и се опита да попие чая, доколкото бе възможно, после се върна в стаята и затръшна вратата след себе си.

Беше посветил сутринта на задачата да изпразни до дъно куфара си за пръв път от шест години, откакто си беше стегнал багажа за училище. В началото на всяка учебна година просто беше вадил горните три четвърти от съдържанието на куфара и ги беше подменял или обновявал, оставяйки най-отдолу пласт какви ли не джунджурии: стари пачи пера, изсъхнали бръмбарови очи, единични чорапи, които вече не му ставаха. Преди няколко минути беше пхнал ръка сред дребните предмети и като усети пронизваща болка в десния си безименен пръст, извади ръката си и видя рукналата кръв.

Сега продължи малко по-внимателно. Отново приклепна край куфара и след като извади стара значка, която примизваше едва-едва ту с „Подкрепете СЕДРИК ДИГЪРИ“, ту с „ПОТЪР Е ГАДЕН“, много употребяван пукнат опасноскуп и златен медальон с капаче, под което беше скрита бележка, подписана от Р.А.Б., продължи да опипва дъното и накрая намери острия ръб, на който се беше порязал. Позна го веднага. Беше петсантиметрово парче с остри ръбове от вълшебното огледало, подарък от покойния му вече кръстник Сириус. Хари го остави встрани и предпазливо продължи да търси и други парчета, но от последния подарък на Сириус беше останало само натрошено на прах стъкло, поленнало като блещукащи пестчинки по най-дълбокия пласт дребни предмети.

Хари седна и огледа парчето, на което се беше наранил, но видя само собствените си яснозелени очи, отразени в него. После го остави върху сутрешния брой на „Пророчески вест“, който лежеше нечетен на леглото, и се опита да спре внезапно плисналите в мощен поток горчиви спомени, угризенията на съвестта и копнежа, породени от счупеното огледало, като се нахвърли върху останалите ненужни вещи в куфара.

Отне му още един час да го изпразни до дъно, да изхвърли непотребните неща и да подреди останалите на купчинки според това дали щяха да му бъдат нужни и занаяред. Мантиите

за училище и за куцич, котелът, пергаментът, пачите пера и повечето учебници бяха струпани в един ъгъл – Хари смяташе да ги остави тук. Запита се какво ли ще направят с тях лея му и вуйчо му – вероятно щяха да ги изгорят посред нощ, сякаш са веществени улики за ужасно престъпление. Мъгълските дрехи, мантията невидимка, комплектът за отвари, някои учебници и фотоалбумът, който Хагрид му беше подарил преди години, както и връзка писма и магическата пръчка, бяха прибрани в стара раница. В един от предните джобове бяха Хитроумната карта и медальонът с бележката, подписана от Р.А.Б. На медальона беше отредено това почетно място не защото беше ценен – той си беше напълно безполезен, – а заради цената, която Хари беше платил, за да се сдобие с него.

Върху бюрото до полярната сова Хедуиг остана обемиста камара вестници – по един за всеки от дните, които Хари беше прекарал това лято на „Привит Драйв“.

Той стана от пода, протегна се и отиде при бюрото. Хедуиг не се помръдна, докато Хари преглеждаше набързо вестниците и един по един ги мятеше върху купчината боклуци – совата спеше или се преструваше на заспала, сърдита, че Хари почти не я пуска от кафеза.

Щом наближи долния край на купчината вестници, Хари започна да ги разглежда по-бавно и да търси брой, за който знаеше, че е получен малко след като се беше върнал за лятото на „Привит Драйв“ – помнеше, че на първата страница се споменава за напускането на Чарити Бърбидж, преподавателка по мъгълзнание в „Хогвортс“ Накрая го намери. Отвори направо на десета страница, отпусна се върху стола при писалището и прочете отново статията, която търсеше.

АЛБУС ДЪМБЪЛДОР В МОИТЕ СПОМЕНИ

Елфиъс Дож

Запознах се с Албус Дъмбълдор, когато бях на единайсет години, на първия учебен ден в „Хогвортс“. Взаимните ни симпатии безспорно се гължаха на

това, че и двамата се чувствахме отритнати. Малко преди да пристигна в училището се бях разболял от змейска шарка и въпреки че вече не бях заразен, сипаничавото ми синкаво лице не насърчаваше другите да общуват с мен. Албус пък беше дошъл в „Хогвортс“ с бремето на нежеланата лоша слава. Само около година преди това баща му Перцивал беше осъден на затвор за жестоко и широко разгласено нападение срещу три мъгълчета.

Албус нито веднъж не се е опитвал да отрече, че баща му (който остана до края на живота си в Азкабан) е извършил престъплението, напротив – когато събрах смелост да го попитам, той ме увери, че е убеден във вината на баща си. Ако не броим това, Дъмбълдор отказваше да обсъжда тази тъжна история, макар че мнозина го подпитваха. Някои всъщност бяха склонни да приветстват постъпката на баща му и смятаха, че и Албус е мъгългофоб като него. Но се заблуждаваха дълбоко: който го е познавал, ще потвърди, че той никога не е проявявал и намек за антимъгълски настроения. Точно обратното, Албус решително отстояваше правата на мъгълите и през следващите години си спечели с това много врагове.

Ала само след няколко месеца Албус започна да засенчва със славата си своя баща. В края на първата година вече никой не го възприемаше като син на мъгългофоб и всички говореха за него като за най-блестящия ученик, постъпвал някога в училището. Онези от нас, които имахме предимството да му бъдем приятели, се възползвахме от неговия пример, да не говорим пък за помощта и насърчението, които той винаги оказваше прещедро. По-късно през живота си е споделял с мен как още тогава е знаел, че най-голямата му радост ще е да преподава.

Албус не само спечели всички награди и почести на училището, но не след дълго започна да си пише редовно с най-големите светила в магьосническия свят

от онова време, включително с прочутия алхимик Николас Флаemel, с изтъкнатата историчка Батилда Багшот и с теоретика на магията Ейдълбърт Уофлинг. Много от трудовете му са помествани в научни издания като „Съвременна трансфигурация“, „Предизвикателства в магията“ и „Отвари за всеки ден“. По всичко личеше, че Дъмбълдор ще направи шеметна кариера, и оставаше само да се изясни кога точно ще се издигне до министър на магията. Макар че след време често се чуваха предсказания, че Дъмбълдор е на път да заеме поста, всъщност той никога не е имал амбиции да става министър.

Когато започнахме трети курс в „Хогвортс“ в училището постъпи братът на Албус – Абърфорт. Двамата не си приличаха: Абърфорт никога не е бил особено ученолюбив и за разлика от Албус предпочиташе да решава споровете в дуел, а не с разумни доводи. Но не са верни догадките на някои, че двамата братя не са били приятели. Колкото и различни да бяха, момчетата се разбираха прекрасно. Трябва да признаем, че едва ли на Абърфорт му е било особено приятно да живее в сянката на Албус, който неминуемо засенчваше приятелите си, и това с пълна сила важеше и за брат му.

След като завършихме „Хогвортс“, ние с Албус имахме намерение да тръгнем на околосветско пътешествие, каквато беше традицията в ония времена, и да погостуваме на магьосници в чужбина, а после да поемем всеки по своя професионален път. Но намеренията ни бяха осуетени от една трагедия. В самото навечерие на пътуването Кендра, майката на Албус, почина и той остана глава на семейството и единственият, който да се грижи за прехраната му. Отложих заминаването си, за да отида на погребението на Кендра и да ѝ отдам последна почит, сетне предприех пътуване, което се оказа самотно. Вече не можеше да става и дума Албус да ме придружи – имаше

да се грижи за по-младите си брат и сестра, заедно с когото беше наследил малко злато.

Това беше времето, когато сме общували най-рядко. Пращах на Албус писма, в които вероятно нетактично му описвах чудесата на пътешествието си, като се почне от измъкването на косъм от химерите в Гърция и се стигне до експериментите на египетските алхимици. От неговите писма почти не научавах за делничния му живот, който според мен сигурно е бил потискащо скучен за такъв блестящ магьосник. Бях погълнат от приключенията си и се ужасих, когато към края на едногодишното си пътешествие научих, че го е сполетяла нова трагедия – смъртта на сестра му Ариана.

Въпреки че тя отдавна беше с разклатено здраве, ударът, дошъл толкова скоро след загубата на майка им, оказа огромно въздействие върху двамата ѝ братя. Най-близките на Албус – а аз се смятам за един от тези щастливци – споделяме мнението, че смъртта на Ариана и неговото усещане, че носи лична вина за нея (въпреки че той, разбира се, нямаше никаква вина), са оставили завинаги в душата му дълбока следа.

Когато се прибрах, заварих един младеж, понесъл страдания, каквито сполитат много по-възрастни хора. Албус беше по-сдържан отпреди и много по-угрижен. Нещастие то ставаше още по-голямо от това, че вместо да се сближат още повече, Албус и Абърфорт се отчуждиха. (След време това се разсея – в по-късни години двамата възстановиха ако не близките си взаимоотношения, то поне сърдечната връзка помежду си.) От този момент нататък обаче той рядко говореше за своите родители и за Ариана и ние се научихме да не отваряме думата за тях.

Други пера ще опишат подвизите от по-късни години. Неизчислимият принос на Дъмбълдор в съкровищницата на магьосническото знание, включител-

но откритите от него дванайсет приложения на змейската кръв, ще бъде от огромна полза за идните поколения. Същото важи и за мъдростта, проявявана в решенията, които той е взимал като главен съдия на Магисъбора. И досега се твърди, че няма дуел между магьосници, който да се мери с двубоя между Дъмбълдор и Гринделвалд през 1945 година. Очевидците описват ужаса и благоговението, които са изпитвали, докато са наблюдавали единоборството между двамата изумителни магьосници. Победата на Дъмбълдор и последиците ѝ за магьосническия свят се смятат за повратна точка в историята на магията, равна по важност на въвеждането на Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците и на краха на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.

Албус Дъмбълдор никога не се е възгордявал и не е бил суетен – умееше да намира нещо ценно у всекиго, колкото и незначителен и жалък да изглеждаше той, и според мен загубите, които претърпя на такава крехка възраст, са му вдъхнали голяма човещина и състрадание. Не мога да изразя колко ще ми липсва приятелството му, но моята загуба е несравнима със загубата, понесена от света на магьосниците. Никой няма да оспори, че той беше най-вдъхновяващият и най-обичаният от всички директори на „Хогуортс“.

Дъмбълдор умря така, както и живя: до сетния си гъх отстояваше доброто точно както в деня, когато се запознахме, беше готов да протегне ръка на едно малко момченце със змейска шарка.

Хари прочете статията в памет на Дъмбълдор и продължи да гледа вторачено снимката към нея. Лицето на Дъмбълдор беше озарено от познатата добродушна усмивка, но докато директорът гледеше над очилата си с формата на полумесеци, на Хари му се струваше, че дори от вестника го вижда като на рентген и тъгата му се примеси с унижение.

Смяташе, че доста добре познава Дъмбълдор, но след като прочете статията, беше принуден да признае, че всъщност почти не го е познавал. Никога не се беше замислял какви са били детството и младостта му: Дъмбълдор сякаш се беше появил такъв, какъвто го знаеше Хари – достопочтен, стар и беловлас. Мисълта, че и той е бил момче, просто си беше странна, точно както да си представяш Хърмаяни глунава или някой раконог огнемет – дружелюбен.

Нито веднъж не му беше хрумвало да разпитва Дъмбълдор за неговото минало. А пък и да му беше хрумнало, със сигурност щеше да прозвучи странно, дори нелепо, но в края на краищата всички знаеха, че Дъмбълдор е участвал в онзи легендарен дуел с Гринделвалд, а Хари не се беше сетил да се поинтересува и от този двубой, и от другите прочути постижения на Дъмбълдор. Не, двамата вечно бяха обсъждали Хари: миналото на Хари, бъдещето на Хари, намеренията на Хари... и сега, въпреки че бъдещето му беше несигурно и изпълнено с неминуеми опасности, на Хари му се струваше, че е пропуснал невъзвратими възможности да поразпита Дъмбълдор за него самия, макар и да подозираше, че директорът не е отговорил откровенно на единствения личен въпрос, който някога му беше задавал: „Какво виждате вие, когато погледнете в Огледалото?“ – „Аз ли? Виждам се да държа чифт дебели вълнени чорапи.“

След няколко минути на размисъл Хари откъсна статията в памет на Дъмбълдор, сгъна я старателно и я пхна в първия том на „Приложна отбранителна магия и как да я използваме срещу Черните изкуства“. После хвърли каквото беше останало от вестника върху купчината ненужни вещи и се обърна с лице към стаята. Беше много по-подредена. Единствените неща, които не си бяха на мястото, бяха сутрешният брой на „Пророчески вестни“, който още лежеше на леглото, и парчето от счупеното огледало върху него.

Хари прекоси стаята, плъзна парчето огледало от вестника и го разгърна. Рано сутринта беше взел от пощенската сова навития на руло брой, само погледна бегло заглавието върху първата страница и като забеляза, че не пише нищо за Волдемор, го метна встрани. Беше сигурен, че от Министерството

мо притускат „Вестите“ да не разгласяват никакви новини за Волдемор. Затова чак сега видя какво е пропуснал.

В долната половина на първата страница, над снимката на Дъмбълдор, който крачеше притеснено, имаше по-малко заглавие: ДЪМБЪЛДОР: НАЙ-ПОСЛЕ ИСТИНАТА?

Следващата седмица очаквайте сензационния разказ за несъвършения гений, смятан от мнозина за най-великия магьосник на своето поколение. Рита Скийтър развенчава наложилния се образ на Дъмбълдор като достолепен мъдрец със сребриста брада и разбулва смутното му детство, непокорната му младост, враждите, продължили цял живот, и гузните тайни, които той отнесе в гроба. ЗАЩО човекът, нарочван за министър на магията, се е заговорил да остане най-обикновен директор на училище? КАКВА е била истинската цел на тайната организация, известна като Орден на феникса? КАК всъщност Дъмбълдор е намерил смъртта си?

Отговорите на тези и на много други въпроси са гадени в сензационната нова биография „Животът и лъжите на Албус Дъмбълдор“ от Рита Скийтър – на 13 страница ще намерите специалното интервю, което тя е дала само за нашето издание на Бети Брейтуейт.

Хари припряно разгърна вестника на тринайсетата страница. Над статията имаше друга снимка с познато лице: жена с очила, украсени със скъпоценни камъни, с руса коса, претенциозно оформена на букли, и със зъби, оголени в нещо, което очевидно трябваше да мине за усмивка, печелеща симпатии. Жената махна на Хари, но той се опита да не обръща внимание на този отблъскващ образ и зачете интервюто.

На живо Рита Скийтър е много по-сърдечна и мила, отколкото ще предположите покрай прочутите ѝ портрети, написани с толкова хъс. Тя ме посре-

ща в антрето на уютния си дом и ме отвежда право в кухнята, където ми поднася чаша чай, парче плодов сладкиш и – иска ли питане! – врящ котел пресни кълони.

– Дъмбълдор, разбира се, е мечта за всеки биограф – заявява Скийтър. – Такъв дълъг богат живот! Сигурна съм, че моята книга е само първата от дълга поредица такива биографи.

Скийтър безспорно не си е губила времето. Написала е книгата си от деветстотин страници само за четирите седмици след загадъчната смърт на Дъмбълдор през юни. Питам я как е постигнала този свръхскоростен подвиг.

– Работя като журналист толкова отдавна, че гоненето на срокове се е превърнало в моя втора природа. Знаех, че магьосническият свят изгаря от нетърпение да чуе историята от край до край, и исках първа да удовлетвори тази потребност.

Напомням, че наскоро Елфиъс Дож, специален съветник към Магисъбора и дългогодишен приятел на Албус Дъмбълдор, е заявил, че „книгата на Скийтър съдържа по-малко факти и от шоколадова жаба с картичка“, и думите му са получили широка гласност.

Скийтър отмята назад глава и се смее.

– Скъпият Дожко! Помня, преди няколко години взех от него интервю за правата на езеряните. Да ни е жив и здрав, но съвсем е изкуфял. Мислеше, че седим на гъното на езеро Уиндърмир, и все ми повтаряше да съм се пазела от нахалните жаби.

Въпреки това обвиненията на Елфиъс Дож в неточности получават широк отзвук на много места. Дали Скийтър наистина смята, че краткото време от четири седмици ѝ е било достатъчно, за да добие пълна представа за дългия и изключителен живот на Дъмбълдор.

– О, грага моя – грейва Скийтър и ме потупва с обич по кокалчетата на пръстите, – знаете не по-

зде от мен колко много информация може да бъде събрана с чанта, натъпкана с галеони, с отказа да чуваш гумата „не“ и с хубаво, добре подострено самопишещо перо! Хората бездруго се редяха на опашка да леят помия върху Дъмбълдор. Не всеки го смята за толкова неотразим... той е настъпил по мазолите ужасно много важни клечки. Но онзи стар мърморко Дожд може да слезе от високия си хипогриф, защото аз имам достъп до източник, за каквото доста журналисти биха заменили магическата си пръчка, източник, който никога досега не се е изказвал публично и е бил много близък с Дъмбълдор по време на най-бурните и тежки дни в неговата младост.

В предварителната рекламна кампания за биографията, написана от Скийтър, със сигурност се намеква, че има стряскащи изненади за убедените, че Дъмбълдор е живял безупречно. Питам Скийтър кои са най-големите сред тези изненади.

– А, не, Бети, няма да разкривам най-големите сензации още преди хората да са си купили книгата! – смее се тя. – Но на онези, които и досега смятат, че Дъмбълдор е бил бял като брадата си, обещавам, че ги чака грубо събуждане. Ще кажа само, че никои от тези, които са го чували яростно да негодува срещу Вие-знаете-кого, не е и подозирал, че на младини и той се е увличал по черната магия! През късните си години Дъмбълдор постоянно призоваваше към търпимост, но на по-ранна възраст не е бил така ширококомислец. Да, миналото на Албус Дъмбълдор е изключително мътно, да не говорим пък за твърде съмнителното му семейство – той правеше всичко възможно да не се обсъждат.

Питам Скийтър дали има предвид брата на Дъмбълдор Абърфорт, който беше осъден от Магистъборта за злоупотреба с магия и преди петнайсет години това предизвика дребен скандал.

– О, Абърфорт е само върхът на торичето – смее се Скийтър. – Не, не, имам предвид нещо много по-отблъскващо от брат със склонност да си прави експерименти с кози, по-страшно и от баща, осакатил няколко мъзгли... Дъмбълдор така и не успя да потули нещата и двамата бяха обвинени от Магисъбора в престъпления. Не, любопитството ми беше привлечено от майката и сестрата и след кратко проучване определено се натъкнах на гнусно гнездо... ала както вече казах, ще трябва да почакаме, за да научите от глави девета до дванайсета всички подробности. Сега ще кажа само това – изобщо не е чудно, че Дъмбълдор никога не е споменавал как точно е бил счупен носът му.

Ако оставим настрана кирливите ризи на семейството, отрича ли Скийтър блестящия ум на Дъмбълдор, благодарение на който той е направил толкова много магически открития?

– Наистина беше умен – съгласява се тя, – макар и мнозина гнес да оспорват, че само той има принос за всичките си така наречени постижения. Както разказвам в шестнайсета глава, Айвър Дилънсби твърди, че вече бил открил осем от приложенията на змейската кръв, когато Дъмбълдор е „заимствал“ от научния му труд.

Все пак се претрашавам да отбележа, че няма как да отречем някои от постиженията на Дъмбълдор. Например прочутата му победа над Гринделвалд.

– О, радвам се, че отвори дума за Гринделвалд – заявява с многозначителна усмивка Скийтър. – Опасявам се, че онези, които се просълзяват, щом чуят за зрелищната победа на Дъмбълдор, трябва да се подготвят за истинска бомба, или по-скоро – за торова бомбичка. Много мръсна история, наистина... Ще кажа само – не бъдете толкова убедена, че е имало такъв зрелищен легендарен дуел. След като прочетат книгата ми, хората вероятно ще бъдат прину-

гени да стигнат до извода, че Гринделвалд просто е измагъосал на върха на пръчката си бяла носна кърпа и се е предал мирно и кротко.

Скийтър отказва да разкрие нещо повече по този прелюбопитен въпрос, затова се насочваме към отношенията, по които читателите ѝ безспорно ще се захласнат най-много.

– О, да – кима отсечено Скийтър, – посветила съм цяла глава на отношенията между Потър и Дъмбълдор. Наричат ги нездравословни, дори зловещи. Пак ще напомня, че читателите ви трябва да си купят моята книга, за да научат всичко от край до край, но няма спор, че още от самото начало Дъмбълдор е проявявал неестествен интерес към Потър. Дали това наистина е било в интерес на момчето... хм, предстои да видим. Със сигурност за никого не е тайна, че юношеството на Потър е било доста тежко.

Питам дали Скийтър и досега общува с Хари Потър, от когото миналата година взе сензационно интервю – в него Потър говори единствено и само за убедеността си, че Вие-знаете-кой се е завърнал.

– О, да, създадохме тясна връзка – споделя Скийтър. – Клетият, Потър има малко истински приятели, а аз се запознах с него по време на един от най-трудните периоди в живота му – Тримагическия турнир. Вероятно съм сред малкото живи хора, които могат да кажат, че познават истинския Хари Потър.

Това, естествено, ни отвежда към множеството слухове за последните часове на Дъмбълдор, които все още се разпространяват. Смята ли Скийтър, че Потър е присъствал на смъртта му?

– Е, не искам да се разпростирам по въпроса, всичко е написано в книгата, но очевидци в замъка „Хогуортс“ са видели как Потър бяга от мястото броени мигове след като Дъмбълдор е паднал, скочил е или е бил бутнат. По-късно Потър е дал свидетелски по-

казания срещу Сивиръс Снейп, човека, на когото – както е всеизвестно – има зъб. Дали всичко е станало така, както изглежда? Нека реши магьосническата общественост – след като прочете книгата ми.

Подир тези интригуващи думи аз се сбогувам със Скийтър. Няма съмнение, че тя е написала книга, която моментално ще се превърне в бестселър. Между-временно безбройните поклонници на Дъмбълдор сигурно тръпнат какво ли скоро ще излезе най-ве за техния кумир.

Хари дочете материала до края, но продължи неவிждащо да гледа вестника. У него като бълвоч се надигнаха отвращение и гняв, момчето намачка вестника на топка и го запокити с все сила към стената и така той се присъедини към останалите ненужни вещи, струпани около препълненото кошче.

Хари заснова слепешката из стаята, като отваряше празни чекмеджета и взимаше книги, които после веднага връщаше на същите купчини, без да съзнава какво прави, а в главата му кънтяха случайни изречения от интервюто с Рита: „цяла глава на отношенията между Потър и Дъмбълдор... наричат ги нездравословни, дори злобещи... на младини и той се е увличал по черната магия... имам достъп до източник, за какъвто доста журналисти биха заменили магическата си пръчка...“

– Лъжи! – ревна Хари и видя през прозореца как съседът, спрял, за да пусне отново косачката, се извързва притеснено нагоре.

Хари тежко се отпусна на леглото. Парчето от счупеното огледало подскочи и се отдалечи, но той го взе и го обърна между пръстите си, като мислеше и мислеше за Дъмбълдор и за лъжите, с които Рита Скийтър го позореше...

Възможно най-ясносият проблясък. Хари застина и порязаният му пръст отново се плъзна по острия грапав ръб на огледалото. Сигурно само му се беше сторило. Погледна през рамо, но стената беше с гнусно прасковен цвят, избран от леля Петуня: тук нямаше нищо синьо, което да се е отразило в огледалото. Той отново се взря в парчето и не видя нищо

*
*

ГЛАВА ВТОРА

*
*

друго, освен собствените си яснозелени очи, които го погледнаха оттам.

Беше му се сторило, нямаше друго обяснение, беше му се сторило, защото той си мислеше за мъртвия директор на училището. Ако имаше нещо сигурно, то това беше, че ясносините очи на Албус Дъмбълдор никога вече нямаше да пронижат Хари.

ЗАМИНАВАНЕТО НА СЕМЕЙСТВО ДЪРСЛИ

Входната врата се затръшна, звукът прокънтя нагоре по стълбите и някой изкрещя:
– Ей, ти!

Шестнайсет години се обръщаха така към Хари и той не се и усъмни кого вика вуйчо му, въпреки това не отговори веднага. Още се взираше в парчето огледало, в което за стотна от секундата му се беше сторило, че е зърнал окото на Дъмбълдор. Чак когато вуйчо му изкрещя МОМЧЕ!, Хари се изправи бавно и тръгна към вратата, като поспря да прибере парчето огледало в ръцата си с нещата, които щеше да вземе със себе си.

– Защо се бавиш толкова?! – ревна Върнън Дърсли, когато Хари се появи в горния край на стълбището. – Слизай долу, искаме да поговорим!

Хари бавно тръгна надолу с дълбоко пъхнати в джобовете на джинсите ръце. Когато влезе във всекидневната, завари вътре и тримата от семейство Дърсли. Бяха облечени като за път: вуйчо Върнън беше със сивобежово яке с цип, леля Петуния – с елегантен шлифер с цвят на съомга, а Дъдли, едрият и мускулест русоляв братовчед на Хари – с кожено яке.

– Какво? – попита Хари.

– Седни! – каза вуйчо Върнън. Хари вдигна вежди. – Ако обичаш – добави вуйчо Върнън и трепна леко, сякаш гумата го е прерязала през гърлото.

Хари седна. Помисли си, че знае какво ще последва. Вуйчо му заснова напред-назад, а леля Петуния и Дъдли го загледаха с тревожно изражение. Накрая вуйчо Върнън спря пред Хари, едрото му мораво лице беше сбърчено от съсредоточаването, и заяви:

– Промених решението си.

– Каква изненада! – отвърна Хари.

– Не гръж такъв език... – подхвана пискливо леля Петуния, но Върнън Дърсли ѝ махна с ръка да млъкне.

– Всичко това са врели-некипели – продължи вуйчо Върнън и прониза Хари със свинските си очички. – Реших изобщо да не вярвам на тия небивалици. Оставаме тук, няма да ходим никъде.

Хари погледна вуйчо си и се отчая, но и се развесели. От четири седмици Върнън Дърсли променяше решението си поне по веднъж в денонощието и товареше багажа на колата, разтоварваше го и после пак го товареше. Любимият миг на Хари беше, когато вуйчо Върнън – без да подозира, че след последното изваждане на куфара Дъдли е сложил вътре гуричките си – се опита да го качи обратно в багажника, но се разлиция от болка и се свлече с ругатни на земята.

– Според теб – подхвана вуйчото и пак заснова напред-назад из всекидневната – ние, аз, Петуния и Дъдли – сме в опасност. Застрашават ни...

– Някои от „моята пасмина“. Точно така – потвърди Хари.

– Е, аз пък не вярвам – повтори вуйчо Върнън и отново застана пред Хари. – До среднощ не съм мигнал, обмислях отново и отново всичко и съм убеден, че това е заговор за превземане на къщата.

– На къщата ли? – повтори Хари. – Коя къща?

– Как коя, тази тук! – изкрещя вуйчо Върнън и вената на челото му се изду. – Нашата къща. Цените на къщите наоколо са скочили до небето! Искаш да ни разкараш оттук, после ще

направиш някой фокус-мокус и още преди да сме се усетили, къщата ще се води на твое име...

– Ти да не си полудял?! – попита Хари. – Заговор да превзема къщата! Чак толкова глупав ли си, колкото изглеждаш?

– Как смееш?!... – изпищя леля Петуния, но и този път Върнън ѝ показа с ръка да млъкне: струваше му се, че обидите за външния му вид са нищо в сравнение с опасността, която е разкрил.

– Ако случайно си забравил – каза Хари, – вече имам къща, за-веща ми я моят кръстник. За какво ми е да взимам и тази тук? Заради щастливите спомени ли?

Настъпни мълчание. Хари си помисли, че с този довод вероятно е впечатлил вуйчо си.

– Ти твърдиш – Върнън отново заснова, – че този лорд Не-знам-кой-си...

– Волдемор – напомни нетърпеливо Хари, – вече го предгв-кваме за стотен път. Аз не твърдя нищо, това си е голата истина, миналата година Дъмбълдор те предупреди, както и Кингзли и господин Уизли...

Върнън Дърсли се сгърби ядосано и Хари предположи, че вуйчо му се опитва да прогони спомена за неканените гости – двамата възрастни магьосници, появили се няколко дни след началото на лятната ваканция. Семейство Дърсли бяха изключително неприятно изненадани, когато прага им прекрачиха Кингзли Шакълболт и Артър Уизли. Хари обаче трябваше да признае, че не би могло да се очаква вуйчо Върнън да се зарадва на повторно посещение на господин Уизли, който преди години беше опустошил половината му всекидневна.

– Кингзли и господин Уизли обясниха всичко – продължи без-пощадно Хари. – Щом навърша седемнайсет години, защитната магия, която ме пази, ще се развали и на опасност ще бъде изложен не само аз, но и вие. В Ордена са убедени, че Волдемор ще се прицели във вас или за да ви изтезва, за да разбере къде съм, или защото ще реши, че ако ви вземе за заложници, аз ще се появя и ще се опитам да ви освободя.

Вуйчо Върнън срещна погледа на Хари. Момчето беше сигурно, че в този миг двамата си задават един и същ въпрос. След това вуйчото се отдалечи, а Хари продължи:

– Трябва да се скриете някъде и от Оргена искат да ви помогнат. Предлагат ви сигурна защита, възможно най-добрата.

Вуйчо Върнън не каза нищо, но продължи да снове. Навън слънцето се беше снишило над живите плетове. Косачката на съседа отново заглъхна.

– Мислех, че има Министерство на магията – рече внезапно Върнън Дърсли.

– Да, има – изненада се Хари.

– Защо тогава то не ни защити? Според мен като невинни жертви, които не са извършили друго, освен че са подслонили един белязан човек, имаме право на закрила от страна на гържавата!

Хари не се сгържа и се засмя. Съвсем в свой стил вуйчо му разчиташе на гържавата дори в свят, който презираше и на който нямаше доверие.

– Чу какво казаха господин Уизли и Кингзли – отвърна Хари. – Според нас в Министерството има внедрени хора.

Вуйчо Върнън, чието лице още беше мораво от съсредоточаването, отиде при камината и се върна, като дишаше толкова тежко, че черните му рунтави мустаци се поклащаха.

– Добре де – каза той, след като отново застана пред Хари. – Добре, нека заради спора предположим, че приемем тази защита. Пак не виждам защо не могат да ни пратят онзи тип Кингзли.

Макар и трудно, Хари се сгържа да не завърти очи от досада. Бяха обсъждали и този въпрос поне десетина пъти.

– Както вече ти обясних – отговори той през зъби, – Кингзли охранява мъг... вашия министър-председател.

– Именно... значи е най-добрият – заяви вуйчо Върнън и засочи празния екран на телевизора.

Семейство Дърсли бяха забелязали по новините Кингзли, който вървеше на известно разстояние след мъгълския министър-председател по време на посещенията му в една болница. Заради това, а също и защото Кингзли беше усвоил уменията да се облича като мъгъл, да не говорим пък за провлечения му гърлен глас, който кой знае защо вдъхваше доверие, тримата Дърсли си го бяха харесали както никоой друг магьосник, макар

че всъщност не го бяха виждали нито веднъж с обичата на ухото.

– Е, той е зает – обясни Хари. – Но Хестия Джоунс и Дедалус Дигъл ще се справят прекрасно със задачата...

– Поне да бяхме видели автобиографиите им... – подхвана вуйчо Върнън, но Хари изгуби търпение.

Стана и отиде при вуйчо си, като вече сам сочеше телевизора.

– Тези злополуки не са никакви злополуки... катастрофите, взривовете, излезлите от релсите влакове и всичко случило се от последния път, когато сме гледали новини. Изчезват и умират хора и заг това стои той... Волдемор. Колко пъти да ви повтарям, Волдемор изтребва мъгъли колкото да се забавлява. Дори мъглата... пусната е от дименторите и ако не помните какво точно представляват те, питайте сина си!

Ръцете на Дъдли трепнаха и той посегна да закрие устата си. Но понеже майка му, баща му и Хари се бяха вторачили в него, Дъдли бавно отпусна ръце и попита:

– Още ли... такива има?

– Дали има още ли? – засмя се Хари. – Освен двата, които ни нападнаха? Разбира се, че има още... сега те вече са стотици, може би хиляди, понеже се хранят със страх и отчаяние...

– Добре, добре – развика се Върнън Дърсли. – Разбрахме.

– Дано – отвърна Хари, – защото след като навърша седемнайсет години, всички те – смъртожадните, дименторите, може би дори инфериите, това са трупове, омагьосани от черен магьосник – ще могат да ви откриват и със сигурност ще ви нападнат. А ако си спомните последния път, когато се опитахте да надхитрите магьосници, според мен ще се съгласите, че се нуждаете от помощ.

За кратко се възцари тишина, в която сякаш през годините, изтекли оттогава, се чу далечният кънтеж на дървената входна врата, която Хагрид беше избил. Леля Петуня гледаше вуйчо Върнън, Дъдли пък се беше вторачил в Хари. Накрая вуйчо Върнън избълва:

– Ами работата ми? Ами училището на Дъдли? Това явно не вълнува тази сбирщина магьосници, които само си клатят краката...

– Толкова ли не разбираш?! – извика Хари. – Те ще ви изтезават и ще ви убият, както убиха родителите ми!

– Тамко – каза високо Дъдли, – татко... лично аз отивам с хората от този Орден.

– За пръв път в живота си говориш разумно, Дъдли – отбеляза Хари.

Знаеше, че битката е спечелена. Щом Дъдли беше толкова уплашен, че да приеме помощта на Ордена, майка му и баща му също щяха да тръгнат с него: и гума не можеше да става да се разделят с „хубавото си Дъденце“. Хари погледна старовремския часовник върху полицата над камината.

– Те ще бъдат тук след около пет минути – каза той и по-неже и тримата Дърсли прогължиха да мълчат, излезе от стаята.

Мисълта, че ще се раздели – може би завинаги – с леля си, вуйчо си и братовчед си, го развеселяваше, но във въздуха пак витаеше напрежение. Какво си казвате подир шестнайсет години неумолима неприязън?

След като се върна в стаята си, Хари започна безцелно да прехвърля в ръце раницата, после пъкна през пръчките в кафеза на Хедуиг няколко ядки за сови. Те паднаха с глух звук на гъното, но совата не им обърна внимание.

– Скоро тръгваме, съвсем скоро – съобщи ѝ Хари. – И тогава пак ще можеш да си летиш на воля.

На вратата се позвъни. Хари се поколеба, после отново излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите – не можеше да разчита, че Хестия и Дедалус ще се справят сами със семейство Дърсли.

– Хари Потър! – чу се развълнуван писък още щом Хари отвори вратата: дребният мъж с виолетов цилиндър направи дълбок поклон. – Както винаги, за мен е чест!

– Благодаря, Дедалус – каза Хари и се извърна с едва загатната притеснена усмивка към тъмнокосата Хестия. – Наистина е много мило от ваша страна, че го правите... леля, вуйчо и братовчед ми са тук...

– Добър ден, роднини на Хари Потър! – викна щастлив Дедалус и бодро-бодро влезе във всекидневната.

Тримата Дърсли съвсем не изглеждаха щастливи, че ги поздравяват по този начин, а Хари вече очакваше те отново да променят решението си. При вида на двамата магьосници Дъдли се сви по-близо до майка си.

– Виждам, че вече сте стегнали багажа и сте готови. Прекрасно! Както Хари ви е обяснил, планът е прост – продължи Дедалус, като извади от жилетката си огромен гжобен часовник и го погледна. – Ще поемем прегу Хари. Тъй като в къщата ви е опасно да се правят магии – Хари все още е непълнолетен и това може да послужи на Министерството като повод да го задържи, – ще се придвижим петнайсетина километра с кола и чак тогава ще се магипортираме на безопасното място, което сме ви избрали. Доколкото разбрах, можете да шофирате, нали? – попита той учтиво вуйчо Върнън.

– Дали мога да... Ама разбира се, че мога да шофирам! – изтъква вуйчо Върнън.

– Браво на вас, драги ми господине, браво, лично аз щях да се шашна от толкова много копчета и бутони – призна си Дедалус.

Той явно беше останал с впечатлението, че е поласкал Върнън Дърсли, който с всяка негова дума видимо все повече се съмняваше в плана.

– Дори не може да шофира! – протърмори той тихо, а мустациите му щръкнаха възмутено, но за щастие, не го чуха нито Дедалус, нито Хестия.

– Ти, Хари, ще изчакаш тук онези, които ще те охраняват – продължи Дедалус. – Има малка промяна в уговорката...

– В какъв смисъл? – тутакси попита Хари. – Мислех, че Лудокия ще дойде и ще ме отведе с групово магипортиране.

– Не може да го направи – отсече Хестия. – Той ще ти обясни.

Тримата Дърсли, които изслушаха всичко това, без да разберат и думица, подскочиха, когато някой изписка високо:

– Побързайте!

Хари огледа цялата стая и чак тогава си даде сметка, че гласът е дошъл от гжобния часовник на Дедалус.

– Точно така, времето ни притиска – заяви Дедалус, после кимна на часовника си и го пъкна обратно в жилетката. – Оп-

итваме се, Хари, да съобразим времето, когато ще напуснеш къщата, с магипортирането на роднините ти, така магията ще престане да действа едва след като всички се отправите към местата, където ще бъдете в безопасност. – Той се обърна към семейство Дърсли: – Е, готови ли сме за път?

Никой не му отговори, а вуйчо Върнън възмутено гледаше издутия джоб на Дедалус.

– Дедалус, гали да не почакаме отвън в антрето? – прошепна Хестия, тя очевидно смяташе за неприлично да останат в стаята, докато Хари и тримата Дърсли се сбогуват с много любов и може би сълзи.

– Не е нужно – промърмори Хари, но вуйчо Върнън направи по-нататъшните обяснения излишни, като рече на висок глас:

– Е, довиждане, момче.

Люшна дясната си ръка, за да се здрависа с Хари, но в последния момент това явно се оказа непосилно за него и той само стисна юмрук и го заклати напред-назад като метроном.

– Готов ли си, Диду? – попита леля Петуния и припряно провери закопчалката на дамската си чанта – само и само да не поглежда Хари.

Дъдли не отговори, но продължи да стои леко зяпнал, а Хари си помисли, че така той прилича малко на великана Гроп.

– Да вървим тогава – подкани вуйчо Върнън.

Вече беше отишъл при вратата на всекидневната, когато Дъдли изпелтечи:

– Не разбирам.

– Какво не разбираш, миличко? – попита леля Петуния и погледна нагоре към сина си.

Дъдли вдигна огромна като пушен бут ръка и посочи Хари.

– Защо той няма да дойде с нас?

Вуйчо Върнън и леля Петуния застинаха на място и зяпнаха сина си така, сякаш току-що е изявил желание да стане балерина.

– Какво? – попита на висок глас вуйчо Върнън.

– Защо няма да дойде и той? – повтори Дъдли.

– Ами защото... защото не иска – отговори баща му, като се извърна и изгледа на кръв Хари, а сетне добави: – Не искаш, нали?

– Ни най-малко – потвърди момчето.

– Чу ли? – рече вуйчо Върнън на Дъдли. – А сега идвай, тръгвай.

Той излезе с тежка стъпка от стаята: чуха как входната врата се отваря, но Дъдли не се помръдна и подир няколко плахи крачки леля Петуня също спря.

– Какво има пак? – излая вуйчо Върнън, след като отново се появи на прага.

Дъдли сякаш се бореше с понятия, които му бяха прекалено трудни, за да ги изрази с думи. След няколко мига на явно мъчителна душевна борба той рече:

– Но къде ще отиде той?

Леля Петуня и вуйчо Върнън се спогледаха. Беше ясно, че Дъдли ги плаши. Хестия Джоунс наруши тишината.

– Ама... вие сигурно знаете къде отива племенникът ви, нали? – попита тя с изумен вид.

– Знаем, разбира се – потвърди Върнън Дърсли. – Потегля с ония там от вашата пасмина. Хайде, Дъдли, да се качваме на колата, чу какво каза човекът, бърза.

Той отново тръгна и стигна при входната врата, но Дъдли не го последва.

– Потегля с ония от нашата пасмина ли?

Хестия се възмути. Хари се беше натъквал на такова отношение и преди – магьосниците се стъписваха, че най-близките роднини нехаят за прочутия Хари Потър.

– Не се притеснявайте – каза ѝ той. – Не е толкова важно, наистина.

– Не е важно ли? – повтори Хестия и гласът ѝ се извиси зловещо. – Тези хора дават ли си сметка какво си преживял? На каква опасност си изложен? Колко милеят за теб всички, които са се изправили срещу Волдеморт?

– Хм... не, не си дават – отговори Хари. – Според тях съм загуба на пространство, но аз съм свикнал...

– Аз не смятам, че си загуба на пространство.

Ако не беше видял как устните на Дъдли мърдат, Хари сигурно нямаше да повярва на ушите си. Гледа няколко секунди братовчед си и накрая допусна, че вероятно го е казал точно

той: ако не друго, Дъдли се беше изчервил. Хари също се смути и се учуди.

– Хм... благодаря ти, Дъдли.

Грамадното момче като че ли отново се бореше с мисли, кошто не се поддаваха на изразяване, но накрая изпелтечи:

– Ти ми спаси живота.

– Няма такова нещо – възрази Хари. – Дименторът искаше да ти вземе душата...

Той с любопитство се взря в братовчед си. И това, и миналото лято двамата всъщност не бяха общували, защото Хари се беше върнал на „Привит Драйв“ съвсем за кратко и почти не беше излизал от стаята си. Сега обаче проумя, че чашата студен чай, върху която сутринта бе стъпил, може би не е била тъпа шега. Въпреки че беше трогнат, му олекна, че Дъдли явно е изчерпал способността си да дава воля на своите чувства. Той отвори един-два пъти уста, изчерви се до мораво и потъна в мълчание.

Леля Петуния се разрева. Хестия Джоунс я погледна с одобрение, изместено от възмущение, когато лелята изтича и прегърна не Хари, а Дъдли.

– Б-б-беше толкова мил, Дъденце... – изхлипа тя върху огромните му гърди. – Толкова прелестен, когато каза „Благодаря ти“...

– Но той изобщо не е казвал това! – възнегодува Хестия. – Каза само, че според него Хари не е загуба на пространство!

– Да, от устата на Дъдли обаче това е равнозначно на „обичам те“ – уточни Хари, разкъсван между раздражението и желанието да прихне, понеже леля Петуния продължаваше да се притиска до Дъдли, сякаш току-що е спасил Хари от горяща сграда.

– Тръгваме ли, или не? – кресна вуйчо Върнън, след като се появи за пореден път на вратата на всекидневната. – Мислех, че времето ни притиска.

– Да... да, тръгваме – увери го Дедалус Дигъл, който бе наблюдавал с развеселен вид размяната на тези реплики и сега явно се опомни. – Наистина трябва да потегляме. Хари...

Той пристъпи леко напред и след като стисна между длани-те си ръката на момчето, я разклати.

– Успех! Надявам се да се срещнем отново. Светът на магьосниците се уповава на теб.

– О – рече Хари, – добре... Благодаря!

– Сбогом, Хари! – Хестия също се ръкува с него. – Мислено сме с теб.

– Дано всичко мине добре – отвърна момчето и стрелна с очи леля Петуния и Дъгли.

– О, сигурен съм, че накрая ще станем първи приятели – изтананика весело Дигъл и след като размаха цилиндъра, излезе от стаята.

Хестия го последва.

Дъгли се дръпна леко от хватката на майка си и тръгна към Хари, който едва се сдържа да не го заплаши с магия. После Дъгли протегна голяма розова ръка.

– Леле, Дъгли – рече Хари под съпровода на възобновените хлипове на леля Петуния, – да не би дименторите да са ти вдъхнали друга гуша?!

– Не знам – промърмори братовчед му. – До скоро, Хари.

– Да... – провлачи Хари и подаде ръка. – Може би. И умната, Ди Грамадата.

Дъгли насмалко да се усмихне, после тремаво излезе от стаята. Хари чу тежките му стъпки по посипаната с чакъл алея, след това се затръшна врата на автомобил.

Щом чу звука, леля Петуния, която беше заровила лице в носната си кърпа, се огледа. Явно не беше очаквала да остане сама с Хари. Побърза да пхне кърпата в джоба си и каза:

– Е... довиждане.

После, без да го поглежда, се отправи към вратата.

– Довиждане – отвърна той.

Леля му спря и се обърна. За миг Хари изпита изключително странното чувство, че тя иска да му каже нещо: погледна го разтреперана и понечи да отвори уста, после обаче само леко поклати глава и изхвърча от стаята, за да догони мъжа си и сина си.

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Снимка: Debra Hurford Brown © J.K. Rowling 2018

ДЖ. К. РОУЛИНГ е известна най-вече като автор на седемте книги от поредицата „Хари Потър“, които издава през периода 1997 – 2007 г. Изключително популярните приключения на Хари, Рон и Хърмаяни са продадени в над 500 милиона екземпляра тираж, преведени са на 80 различни езика и се превръщат в 8 касови филма. Роулинг написва и три допълнителни издания с благотворителна кауза – „Куидичът през вековете“ и „Фантастични животни и къде да ги намерим“ (в помощ на Comic Relief и Lumos) и „Приказките на барда Бийдъл“ (в помощ на Lumos). Заедно със сценариста Джек Торн и режисьора Джон Тифани продължава историята на Хари Потър с пиесата „Хари Потър и прокълнатото дете“, поставена за пръв път в Лондон през 2016 г, която вече се играе и в театри в Европа, Северна Америка и Австралия. През същата година дебютира и като сценарист с филма „Фантастични животни и къде да ги намерим“, първия от планирана поредица, която е вдъхновена от едноименната книга. Дж. К. Роулинг е автор и на книги за възрастни, адаптирани за телевизионни продукции – „Вакантен пост“, както и поредицата за Корморан Страйк, която пише под псевдонима Робърт Галбрейт. Тя е носител на редица награди, сред които Орден на британската империя за заслуги към детската литература. Живее в Шотландия заедно със семейството си.